

[Bertel Dahlgaard.]

Ethvert ønske herom, som regeringen har villet tage ansvaret for, har kunnet gennemføres, og store dele af restriktionerne er afviklet i kontakt med den internationale liberalisering. Men hvordan er det gået med produktionen? Ja, den er ikke, som den højtærede finansminister bebudede i Paris, for Danmark sammen med det øvrige Vesteuropa steget med 5 pct. om året, men faldet med 5 pct. Såvidt det er muligt at bedømme, skyldes dette ikke restriktionernes ophævelse; selv på de områder, hvor man kunne vente at liberaliseringen i en overgangstid kunne virke bremsende på produktionen, synes det ikke at være tilfældet. Hvorfor går produktionen da ned? Selvom vi heldigvis ikke lever under en inflation — i hvert fald ikke i væsentlig grad —, har vi i hvert tilfælde ikke deflation eller anden depression, og råstofpriserne har været svagt nedadgående. Vi har haft en høst så stor, som landet aldrig har set mage til, hvad der altid indirekte virker stimulerende på den industrielle produktion. Alligevel har produktionen været nedadgående. Så er endda i produktionsudbyttet medregnet produktionen af militære anlæg og militært materiel, der ikke øger befolkningens velstand eller dens fremtidige produktionsevne.

Man bør ikke trøste sig for meget med valutasisuationens forbedring. Denne forbedring er kun omkring 500 mill. kr. i det sidste halvandet år, således som det blev oplyst her i salen forleden. Jeg hørte, det ærede medlem hr. Poul Møller igen kom ind på hele dette problem. Det ligger meget klart belyst, at i december 1950 var bankernes nettobeholdning minus 700 mill. kr. I januar 1953 var deres beholdning godt 300 mill. kr., altså en forbedring på 1 milliard, men i denne periode er der vel at mærke overført 440 mill. kr. fra valutabudgettet til Danmarks faste gæld til England, så man vil se, at hvis man fradrager dem, kommer man ned til en reel valutaforbedring på 500—600 mill. kr. Hvad er det så? Ja, det er ikke væsentlig mere, end hvad høstens større udbytte har medført. Finans-

ministeren har også allerede meddelt, at man ikke kan vente denne forbedring fortsat hele 1953, og man må erindre, at vor valutabeholdning i dag ikke er større, end at den kun svarer til 2—3 ugers import. Derfor er det efter mit skøn en pligt for os i det politiske liv at disponere med forsigtighed på disse områder, og det radikale venstre har ment, at vi under disse dages forhandlinger om tilskud, skatter og sociale ydelser måtte handle under dette ansvar. Intet ville jo have været lettere for os end at foreslå endnu større skattelettelser end socialdemokratiet, men vi ville ikke befinde os vel derved, for vi ville vide, at disse skattenedsættelser kun kunne ske gennem et underskud på finansloven. Det ville igen sige, at skattenedsættelsen måtte ske ved, at staten hentede sedler i nationalbanken og derigennem forstærkede de tendenser til inflation, som også findes herhjemme.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen har i dag anført, at det, at det radikale venstre har påkaldt ansvarlighed på dette område, ikke var meget bevendt, når partiet ikke vil stemme for de godt 200 mill. kr.s værneskat, der foreligger forslag om her. Det må formentlig bero på en fejltænkning. Det er vel almindelig bekendt, at der på militærbudgettet findes en række meget store bevillinger, som vi ikke vil tage medansvaret for, og som i hvert fald udgør beløb adskilligt over de 200 mill. kr., det her drejer sig om. Fulgtes vore synspunkter, ville der ikke blive noget underskud, selvom 200 mill. kr. skatter faldt bort. Derfor vil det ærede medlem hr. H. C. Hansen sikkert også ved nærmere eftertanke finde det ganske naturligt, at vi ved ikke at stemme for værneskatten markerer, at vi ikke har medansvaret for denne politik. Vil man opretholde disse udgifter, må regeringen selvfølgelig vedtage dækningen derfor sammen med socialdemokratiet, som de er enige med på dette område.

Må jeg iøvrigt til det ærede medlem hr. H. C. Hansens lange udredning af skatte- og tilskudsforhandlingerne i den sidste uges tid sige, at jeg tror ikke, disse